

Nekima Uskrs, nekima Dan Armije, nekima nedjelja samo. Meni je sve. Samo.

by [Radmila Solesa-Cetic](#) on Sunday, April 15, 2012 at 2:50pm ·

Kroz istoriju, istoriju pobjednici pisu. A kad pobjednika nema? Porazeni, potlaceni i pogureni snove o pobjedi pjevaju. Ljudski je i sanjati i pjevati. Da li je ljudski samoga sebe lagati? Pjesma ne nastaje u zelji da se lazemo, no u zelji da olaksamo. Onako poruznjeli od bola kad zapjevamo tu svoju odu lazi pomislimo da smo ljepsi, pomislimo da smo veci. Djecu odama laznim hranimo. I misle nam djeca, najljepša na svijetu, da su ljepša, da su veća, od one druge djece, iz one druge, il' desete, ode.

Zrele nas godine mudrijima cine. I to je laz. Navuku nas samo melodije lazne, pod kozu se uvuku, i, kad ih cujemo, mislimo da znamo, mislimo da smo dovoljno iskusili i naucili; omudrili. Kad god trncima duse svoju naucenu laz prepoznamo i zivne nam oko od nje, o istini pjevamo. Mislimo.

I nije mi nekako do nas, koliko do djece nase. Znam da nije, ali, eto, da zamislim da je i kasno za nas, za djecu nasu nije. Da mi je napisati pjesmu o nama, jednu pjesmu o nama, da je djeca nasa zapjevaju dok su jos onako cista od svakoga iskustva, dok ih zlo okrnulo nije. Da im pjesma u srce udje, da je prepoznaju kao svoju, da je djeci i djeci djece svoje u amanet ostavljaju. Da mi je napisati pjesmu o nama u kojoj pobjednika nema, pa ni gubitnika ne moze biti. Da mi je napisati pjesmu o zlu nasem, o istini nasoj. Da mi je djeci nasoj, u molu nekom, zakljucati sav nas bol i tugu sto poslije njega repove dugacke kroz snove preplice.

Moja pjesma bi tuzna bila, i ruzna, i teska, i nemila, i nakaradna. A opet, lijepa. A, opet, nasa.

Oda Istini bi se zvala.

World Religions Unity Pendant

